

Lara (34) is mama van twee, zwanger en ongeneeslijk ziek: "Elke dag wil ik plukken. Ik heb geen keuze: het is dit of niets"

De laatste maanden beleeft Lara Switten (34) tegelijkertijd haar grootste droom en ergste nachtmerrie. De blogster en mama van twee is voor de derde keer zwanger, maar weet dat ze haar kinderen niet zal zien opgroeien: de kanker die deze zomer ontdekt werd, valt niet te genezen. "Ik heb geen keuze: het is dit of niets. Soms ziet alles zwart. Maar ik probéér te genieten. En dat lukt."

Celien Moors en Sien Debruyne 10-11-20, 06:00 Laatste update: 09:13

Zo onvoorspelbaar is de ziekte: vier dagen na dit interview moet Lara halsoverkop naar de spoeddienst. De pijn is nooit zo erg geweest en ze wordt opgenomen met een interne bloeding. Maar wanneer we haar spreken, is van die pijn nog niets te merken. Tot voor kort fladderde Lara door het leven, en dat hoor je nog: haar stem klinkt vrolijk, optimistisch, alsof kanker nooit haar leven overhoop haalde. Met haar vriend Steffen (33), met wie ze acht jaar samen is, een huis kocht in Beringen en dochters Philippa (5) en Romée (2,5) kreeg, viel ze "met haar gat in de boter".

In haar blog 'Lara by Lara' vertelt ze over het ouderschap, net zoals ze dat op haar Instagramkanaal voor duizenden volgers doet. En alsof de puzzel toch niet helemaal gelegd was, zou in februari 2021 haar grootste droom in vervulling gaan: mama worden van drie kinderen. Zo had ze het altijd gewild, ook al kwam de zwangerschap als een verrassing: er was zelfs geen derde kinderkamer.

En dus begrijpt Lara nog steeds niet hoe dat leven op een paar weken tijd nog het meest in een horrorfilm veranderde. Wanneer ze het vertelt, slaat haar stem om. "Soms word ik wakker en hoop ik dat het een nachtmerrie was. Maar het is de werkelijkheid. En we geraken er niet uit."

Lara en haar vriend Steffen, die ze als haar "rots" omschrijft. © Instagram Lara by Lara

Kloppend hartje

In juli, na een gezinsvakantie in Italië, kreeg Lara de eerste signalen. "In de auto begon mijn linkerbeen pijn te doen. Die vakantie vierden we stiekem als gezin van vijf: net voor

vertrek ontdekten we dat ik zwanger was.

Ik ben nog nooit zo intens gelukkig geweest. Tijdens een controle weet mijn gynaecoloog het aan bekkeninstabiliteit, daar had ik tijdens mijn vorige zwangerschappen ook last van. Intussen hoorden we het hartje van ons kindje, één van de mooiste momenten in ons leven. Wat later deden ook de spieren in mijn rug pijn, die zou ik laten masseren bij een kinesist."

Maar de NIP-test die volgde, wees op verstoord DNA. Rationeel als ze is, ging Lara ervan uit dat het kindje een probleem had, en dat ze de zwangerschap wellicht moesten afbreken. Toch luidde de conclusie anders: de afwijking was zo groot dat die nooit van bij het kind kon komen. Lara had vijftig procent kans dat het staal verstoord was, en er dus niets aan de hand was. De andere vijftig procent zouden bij haar kanker uitwijzen.

Intens gelukkig was Lara, toen ze ontdekte dat ze moeder zou worden van drie kinderen. Zo had ze het altijd gewild, ook al kwam de zwangerschap als een verrassing - er was zelfs geen derde kinderkamer. © Instagram Lara by Lara

De drie weken waarin Lara en haar gezin op het verdict moesten wachten, duurden lang. Tergend lang. Waarna het slechte nieuws zich bleef opstapelen. "Eerst hoorden we dat het zeker kwaadaardige kanker was. Toen bleek dat ik één grote tumor in mijn linkerlies

had, 6 centimeter groot, en twee kleintjes in de buikholte. Daarna bleek dat de kanker agressief was. Voor een operatie was de tumor te complex. Enkel chemo, negen weken om te beginnen, zou kunnen werken. En daar ging ik ook van uit: ik zou die kanker overwinnen, binnen een jaar zou ik weer - letterlijk - op mijn benen staan. Ook die eerste chemo's lukten wonderwel. En over wat het met ons kindje zou doen, moest ik me geen zorgen maken: na jaren onderzoek blijkt dat chemo geen zware gevolgen heeft voor de ontwikkelingen van een baby in de buik."

Toen ik de deur van het kantoor van de professor opende, zag ik het al aan zijn gezicht. Zes maanden zou ik nog hebben. Ik hield me recht omdat ik niet wist wat te doen. Steffen stortte in

Lara Switten

Brute pech

Maar zo simpel was het niet. De biopsie die zou vaststellen welke kanker haar lichaam teisterde, veroorzaakte een bloedklonter, waardoor Lara vier weken niet kon stappen. Haar baarmoederhals bleek verkort en na valse weeën belandde ze op spoed. Maar het was pas op 9 oktober, na zes chemosessies, dat de hemel in het UZ Leuven volledig op hun hoofd viel.

"Die ochtend hadden we lang moeten wachten in de wachtzaal. Toen ik de deur van het kantoor van de professor opende, zag ik het al aan zijn gezicht. De chemo deed iéts, want de twee kleine tumoren waren gekrompen. Maar die ene grote, complexe tumor kromp veel minder dan ze gehoopt hadden."

Lara en Steffen kregen te horen dat geen enkele behandeling Lara's leven nog kon redden. "Zes maanden zou ik nog hebben. 'Maar je kinderen zal je niet meer zien opgroeien', zei de professor. Zoiets is natuurlijk (krijgt het moeilijk)... keihard. En toch reageerde ik zonder veel emoties. Ik hield me recht omdat ik niet wist wat te doen.

Steffen stortte in. Ik denk dat het erger is om te horen dat een geliefde dit overkomt dan jezelf."

De diagnose is een speling van het lot. "Na de geboorte van Romée werd CIN 3 ontdekt, een voorloper van baarmoederhalskanker", vertelt Lara. "Mijn vader zei nog dat ik mijn baarmoeder moest laten verwijderen, maar daar was volgens artsen geen reden toe. Ik wilde ook zo graag nog een derde kind. De slechte cellen werden weggesneden en elk half jaar ging ik netjes op controle. Toch ontwikkelden zich op microscopisch niveau slechte cellen in mijn baarmoederhals, die zich via een klier een weg naar mijn lies baanden. Niemand heeft dat ontdekt. Het is brute pech. En prognoses maken ze niet. Wil ik ook niet. In Leuven kijken ze toch niet verder dan de volgende stap."

In een poging haar leven nog zo lang mogelijk te rekken, blijft Lara chemotherapie krijgen. Binnenkort volgt een scan, waarna duidelijk wordt wanneer ze zal moeten bevallen. "Wellicht is dat op 32 weken. Dat geeft het kindje nog genoeg tijd om te groeien en mij erna de kans om chemo te combineren met bestralingen. Tegen die tijd zal ik de pijn wellicht niet meer aankunnen. Misschien volgt later nog immunotherapie, maar dat is toekomstmuziek."

Steffen is mijn rots. Ik denk dat hij mijn pijn heel graag zou wegnemen. We praten veel, ook over hoe het leven zal zijn wanneer hij er alleen voor staat met drie kinderen

Lara Switten

Allemaal een grap

Sinds Lara haar verhaal deelde op Instagram, verviervoudigde haar aantal volgers. "Miserie verkoopt, zeker? En opnieuw: ik heb al zo vaak gehoopt dat ik kon zeggen dat dit allemaal een grap was en dat ik niets mankeer. Ik heb ontzettend veel aan dat kanaal, en niet alleen omdat het een tijdverdrijf is wanneer ik wakker lig. Mijn volgers leven met mij mee, geven me steun en positieve energie. Soms geraak ik aan de praat met iemand die ik niet ken, maar met wie ik dingen deel die ik zelfs niet tegen vrienden vertel. Zoals

dat ik zo soms zo uitgeput en overprikkeld ben, dat ik de drukte van mijn eigen kinderen al te veel vind. Daar zou ik anders niet zo gemakkelijk voor uitkomen."

De baby doet het fantastisch. Op slechte dagen geeft het me rust om hem te voelen bewegen. Ik vecht niet meer alleen, ik vecht voor twee

Lara Switten

Door de pijn van het gezwel in haar lies kan Lara moeilijk wandelen: de ooit zo fiere vrouw mankt en loopt krom, en moet gebruikmaken van een rolstoel. De weekends, na haar chemo op donderdag, zijn de zwaarste dagen. Die brengen haar dochters door bij hun grootvader.

"Dan maak ik sowieso één emotionele dag door. Een dag waarop de slechtste scenario's door mijn hoofd spoken. Wat er met de kindjes zal gebeuren wanneer ik er niet meer ben. Over wat ik nog allemaal moet regelen. De kleinste trigger zorgt er dan voor dat ik niets anders doe dan wenen, in bed lig en medelijden heb met mezelf, met een lichaam dat niet meer dat van mij is. Mijn leven van vroeger kan ik me zelfs niet meer inbeelden. Steffen is dan mijn rots. Ik denk dat hij mijn pijn heel graag zou wegnemen. We praten veel, ook over hoe het leven zal zijn wanneer hij er alleen voor staat met drie kinderen. Stel dat zowel hij als ik niet voor het kindje kan zorgen - gebroken nachten kan ik simpelweg niet aan - overwegen we pleegzorg, binnen de familie. Want alles komt op hem terecht: het huishouden, de kinderen, mijn verzorging. Daar bewonder ik hem voor."

Lara is acht jaar samen met haar vriend Steffen (31), met wie ze dochters Philippa (5) en Romée (2,5) kreeg. © Instagram Lara by Lara

Doopsuiker en kaartje

De baby doet het, ondanks het vergif dat door Lara's lijf stroomt, goed. "Hij doet het zelfs fantastisch", glundert Lara. "Ja, het is een jongetje. Tot ik 24 weken zwanger was kozen we geen naam of kleertjes. Ik negeerde mijn zwangerschap. Zijn hartje horen kloppen? Voordien was dat nog één van de mooiste momenten in mijn leven, toen ik het de volgende keer hoorde, voelde ik niéts. Ik wilde me niet aan het kindje hechten, want als ik niet zou overleven, hij ook niet. Gek genoeg begon ik pas te genieten, toen we hoorden dat ik ongeneeslijk was. Ook Philippa en Romée vinden een broertje fantastisch, want een zusje hebben ze al. De tijd die me nu nog rest in deze zwangerschap, wil ik écht genieten. De droom van drie kinderen sleurt me erdoor en op slechte dagen hem voelen bewegen, geeft me rust. Ik vecht niet meer alleen, ik vecht voor twee. Wanneer hij er is, zal alles perfect in orde zijn, van de doopsuiker tot het geboortekaartje. Daar ben ik zeker van. Want aan die kleine dingen trek ik me op."

Toch vindt Lara het moeilijk om vooruit te kijken. Ze neemt het leven nu zoals het komt, dag per dag. "Plannen en dromen zoals vroeger, over hoe ik mijn kinderen opvoed in een gezin van vijf, gaat niet meer. Ik weet dat de bevalling de volgende stap wordt, maar kan me niet inbeelden dat mijn kindje in mijn armen ligt. We plannen weekendjes weg, maar ik verheug me er niet op, of toch niet tot de avond ervoor. Alles hangt af van mijn nacht. Vaak slaap ik slecht, ben ik 's ochtends misselijk en heb ik veel pijn."

Maar dat hoeft niet altijd zo te zijn, zegt Lara. "Slaap ik goed, dan kan ik echt van mijn dag genieten. Dát leerde deze ziekte mij. Nóg meer dan voordien wil ik elke dag plukken. Ik heb geen keuze: het is dit of niets. Een mens kan veel aan wanneer het moet, zeker? Vier jaar geleden kreeg mijn moeder dezelfde boodschap: dat ze niet meer te genezen valt. Ze heeft ALS. Ik gaf mijn job bij de bank op en werd mantelzorger. Ik blijf er zijn voor haar, maar zij is er ook voor mij. Soms is er enkel zwart voor mijn ogen en zie ik geen toekomst meer. Dan zegt ze dat eens goed wenen en schreeuwen al veel oplost. En dat er áltijd nog iets goed is in het leven. Familieleden die eten komen brengen. De kinderen die iets zot doen. Vriendinnen die me verrassen."

© Instagram Lara by Lara

De hele dag knutselen

Philippa en Romée weten dat hun mama ziek is en niet meer beter wordt. Ze voelen de sfeer en zien de tranen. De jongste begrijpt het nog niet goed, maar overlaadt haar moeder met kussen en knuffels. "De oudste doet dat niet, maar is heel alert en gevoelig. We legden haar de ziekte uit aan de hand van 'Chemo Kasper', en het is fantastisch om te zien hoe ze daarop reageert. Ze weende, herhaalde drie keer dat ze niet wilde dat mama ziek was. Waarna ze uit het niets over het weer begon. We vullen onze tijd samen nu anders in. In plaats van koekjes te bakken of naar de speeltuin te gaan, knutselen we de hele dag door."

“

Ik hoop dat mijn kinderen me niet herinneren als een zieke vrouw, maar als liefdevolle mama.

In elk geval weet ik dat familie en vrienden de rest van hun leven over mij zullen vertellen

Lara Switten

Thuis in Beringen wordt niet over de dood gesproken. Dat is voor Lara ook nog niet aan de orde: wie weet welke behandelingen de artsen nog uit hun hoed toveren? Intussen is ook de tumor stabiel gebleven. "Maar ik vind het geen taboe om al over mijn begrafenis te spreken. Ik wéét ook dat die in orde komt: mijn beste vriendin verzorgt bij Stories by Mabel zowel huwelijken als afscheidsceremonies, en zij gaat dat fantastisch doen. Met ruimte voor een lach én een traan, en voor een glas roze cava. Hoe kl*te het ook is dat ik me hierop moet voorbereiden: ik bén er nog altijd. Vandaag nog, morgen nog, wellicht binnen een paar maanden ook nog. En intussen maak ik extra veel foto's, schrijf ik vaker verhalen en brieven. Iemand die bruusk uit het leven wordt getrokken, kan dat niet. Nog voor ik ziek werd, lag er zelfs al een brief klaar voor mijn kinderen. Ik hoop dat ze me niet herinneren als zieke vrouw, maar als liefdevolle mama. In ieder geval weet ik dat familie en vrienden de rest van hun leven over mij zullen vertellen."

Vanaf zaterdag 21 november vertelt Lara elk weekend hoe het met haar gaat in 'NINA magazine'.